

Gerard van Gemert
De zwarte panter

8

Voorwoord

Hèhè, was me dat wachten.
Op de nieuwe **Stijn en Storm**.
Maar eindelijk, het boek is er
en je hebt het al gevonden ook, merk ik.
Het is het wachten waard geweest,
dat kan ik al wel verklappen.

Bij mij werkt het, als ik een boek
van **Gerard van Gemert** heb dichtgeslagen,
nou eenmaal altijd zo dat ik het liefst
de volgende dag al zijn nieuwe meesterwerk
wil kunnen openslaan.
Is misschien wat te veel gevraagd, dat geef ik toe.
Maar jongens toch, wat kan ik op zijn tijd
kwaad worden als ik uit betrouwbare bron verneem
dat onze gevierde schrijver gesignaleerd is,
ergens op zijn fiets genietend van het zomerweer
en likkend aan een ijsje. *Stáán laten die fiets,
Van Gemert, denk ik dan, voor ijsjes eten
heb jij helemaal geen tijd, schrijven moet je
en vlug een beetje, want wij snakken
naar een levensteken van Stijn en Storm.*
Nou, hier is het dan.

Stijn en Storm zijn helemaal in de ban
van het wereldkampioenschap voetbal,
dat van de zomer wordt gehouden in **Zuid-Afrika**.
Ze hopen uiteraard dat ons nationale elftal
een goed figuur slaat en enig optimisme
is ook wel gerechtvaardigd.

Wij hebben namelijk wat geen ander land heeft:
Bert Pringel! 's Werelds allerbeste voetballer
én sinds deel één van 'De Voetbalgoden'
meer dan dik bevriend met onze twee jonge helden.

Het belooft al met al een geweldige voetbalzomer
te worden, met elke avond topwedstrijden
op televisie en laat naar bed.

Maar romanfiguren zijn net mensen
en dus niet gauw tevreden.

Het allerliefst zouden Stijn en Storm
de nationale ploeg nareizen naar Zuid-Afrika
om daar de wedstrijden in de stadions bij te wonen.
Jaja, wie wil dit niet en, belangrijker nog,
hoe krijg je dit gedaan?

Ja, jongens en meisjes, dat moet ik hem nageven.
Laat dit nou maar aan mijnheer Van Gemert over.
Die schrijft het in *De Zwarte Panter* zo op,
dat je het allemaal nog vanzelfsprekend vindt ook.

Frank Snoeks is voetbalcommentator van Studio Sport

Vrijdag 2 juli

‘Morgen hebben we de allerlaatste training van dit seizoen,’ zei Storm.

‘Best jammer dat het seizoen erop zit,’ zuchtte Stijn, zijn beste vriend.

‘Tja,’ antwoordde Storm, ‘gelukkig dat we in het nationale jeugdelftal spelen, anders was het seizoen al voorbij geweest.’

Stijn knikte. Bij hun club Kick ’69 was het seizoen al afgesloten.

Alleen bij het nationale elftal moesten ze nog één keer trainen. De beide vrienden waren zo goed dat ze inmiddels een vaste waarde waren voor dat team.

Ze waren na school even naar huis gegaan om hun tas weg te brengen en zich om te kleden, en nu waren ze op weg naar het veldje waar ze altijd voetbalden.

Storm had zijn bal achter op zijn fiets.

‘Wanneer is de eerste training weer bij Kick ’69?’ vroeg Stijn. Hij wist het als geen ander, maar vond het heerlijk om er met Storm over te praten.

‘Half juli toch?’ zei Storm. ‘De vijftiende of zo.’

‘Nee, wacht,’ zei Stijn. ‘Het is de veertiende.’

‘Waarom vraag je het dan als je het zo goed weet?’ reageerde Storm.

‘Ik was het even vergeten,

maar nu jij de vijftiende zei,
bedacht ik ineens dat het de veertiende is.’
‘Omdat ...?’ nodigde Storm zijn vriend uit
het uit te leggen.

‘Omdat eh ... wij de twaalfde terugkomen
van vakantie en dan is twee dagen later
de eerste training.’

Storm schudde zijn hoofd. Hij kende Stijn langer
dan vandaag en wist best wel dat hij alle data
die met voetballen te maken hadden,
uit zijn hoofd kende. ‘Volgens mij komen wij ook
de twaalfde terug. Of de elfde,
dat weet ik niet meer precies.’

De jongens waren bij het veldje aangekomen,
stapten van hun fietsen en verwisselden
hun sportschoenen voor hun voetbalschoenen.

Storm was als eerste klaar, pakte de bal
van zijn bagagedrager, rolde hem voor zich uit
en dribbelde over het veldje richting het doel.
‘Zal ik eerst op doel gaan?’ vroeg hij.
‘Dat is goed,’ zei Stijn. Hij legde aan
en schoot de bal voorzichtig richting het doel.
Storm kon de ballen makkelijk vangen.
‘Nou,’ zei die, ‘zijn dit nu de schoten
van de talentvolle superspits van Kick ’69?’
‘Wacht maar,’ zei Stijn en hij ging

steeds harder schieten.

Na een paar schoten had hij het goede gevoel te pakken en scoorde hij het ene doelpunt na het andere. Dat kwam natuurlijk ook omdat Storm geen echte doelman was.

‘Zullen we wisselen?’ vroeg Storm na een minuut of tien.

‘Is goed,’ zei Stijn.

Storm was een verdediger en dat was te merken. Hij was veel minder doelgericht dan zijn beste vriend, maar wist toch een paar keer te scoren.

‘Als jij de bal nou door de lucht aangooit, dan probeer ik hem in één keer uit de lucht op doel te schieten,’ zei Storm.

Stijn pakte de bal in zijn handen en deed wat hem gevraagd werd.

Storm nam de bal vol op zijn schoen en die suisde voorbij Stijn het doel in.

‘Geen verkeerd doelpunt,’ bewonderde Stijn het schot van zijn vriend.

‘Nog een keer,’ zei Storm.

Stijn gooide de bal weer hoog de lucht in en Storm raakte de bal voordat deze de grond geraakt had. Het leer spatte boven Stijn tegen de lat en ging recht omhoog.

De jongens keken de bal na.

Achter het doel stond een groot hek en achter dat hek was een middelbare school.

De Vastwijkschool. Stijns buurmeisje Femke zat op deze school. En Stijn en Storm kenden wel meer jongens en meisjes die daar op school zaten.

Er werd, op het moment dat de jongens op het veldje waren, nog les gegeven. De jongens zagen dat de bal over het hek richting het raam van een klas verdween. ‘Shit,’ mompelde Storm.

De bal stuiterde voor het lokaal op de grond en kwam daarna tegen het raam aan. Storm zag dat de leraar en de leerlingen die het dichtst bij het raam zaten, schrokken van de knal. Maar de leraar herstelde zich wonderbaarlijk snel. Hij rende de klas uit en even later zag Storm hem door een deur aan de zijkant van het gebouw aan komen rennen. Stijn voorzag wat er ging gebeuren. De week ervoor had hij namelijk de bal over het hek geschoten, tegen een raam aan. Dezelfde leraar als nu was in dat lokaal les aan het geven. Hij was de school uit komen rennen en had geprobeerd de bal te pakken. Maar Storm was net iets eerder bij de bal geweest. Hij kreeg wel een waarschuwing van de leraar dat, wanneer het nog een keer zou gebeuren en hij de bal te pakken zou krijgen, de jongens hem kwijt zouden zijn. Nu stond Stijn het dichtst bij het hek en was hij, vlak nadat de bal tegen het raam kwam, al naar het deurtje in het hek gerend. Op het moment dat hij het deurtje openduwde, kwam de leraar de hoek om. Stijn rende naar de bal, die inmiddels tot stilstand was gekomen in de bosjes tussen de tegels en het raam. De leraar was dichterbij de bal,

maar moest even zoeken
waar hij terechtgekomen was.
Stijn hoefde dat niet en rende doelgericht
op de bal af.
De leerlingen in het lokaal waren allemaal
voor het raam komen staan
en schreeuwden aanmoedigingen.
Het was onduidelijk of die voor Stijn
of voor de leraar bedoeld waren.
Toen de leraar de bal zag liggen,
schreeuwde hij naar Stijn: 'Laat liggen die bal!'
Stijn schrok heel even en dat werd hem noodlottig.
De leraar was tegelijk met hem bij de bal
en duwde de jonge voetballer aan de kant.
Hijgend pakte hij de bal uit de bosjes.
'Die is van mij,' zei hij
en hij keek Stijn triomfantelijk aan.
Hij liep bij Stijn vandaan, terug naar de deur
aan de zijkant van het gebouw.
Storm was aan komen rennen,
maar kon niets meer doen.
Stijn draaide zich naar hem toe
en maakte een hulpeloos gebaar.
De leraar was het gebouw alweer in gelopen.
'Wat een eikel,' mopperde Storm
toen hij bij Stijn was.
Hij liep door naar de zijkant van het gebouw.
'Wat ga je doen?' vroeg Stijn.
Hij zag dat de leraar weer in het lokaal stond
en breed lachend naar buiten keek.
'Mijn bal terughalen,' zei Storm.
Stijn schudde zijn hoofd.

Dat had hij natuurlijk kunnen weten.
Storm laat niet zomaar zijn bal afpakken.
Hijzelf zou er eerst nog eens goed over nadenken,
maar zijn vriend dacht nooit na in dit soort situaties.
Stijn rende achter Storm aan tot hij naast hem liep.
Ze liepen het gebouw in en binnen zocht Storm
naar het lokaal waar de leraar van de bal les gaf.
Algauw had hij het juiste lokaal gevonden.
Zonder zich te bedenken opende hij de deur.
Stijn volgde op een meter afstand.
Hij wist dat Storm nu niet meer
tegen te houden was.
Wat hij ook zou zeggen of zelfs roepen.
De leraar keek lachend naar beide jongens.
'Wat kan ik voor jullie doen, heren?'
'Ik wil mijn bal terug,' zei Storm.
'Maandag mag je hem komen halen,' zei de leraar.
'Nee,' antwoordde Storm. 'Ik wil hem nu.'
De leerlingen in de klas joelden
vanwege de reactie van Storm.
Stijn trok Storm aan zijn arm.
'Kom maar, dan halen we hem maandag op.'
Storm trok zich los. 'Niks daarvan,' zei hij.
'Het is mijn bal en ik ga niet zonder mijn bal
naar huis.' Weer klonk er gejoel in de klas.
Stijn begreep dat dit er wel voor zorgde
dat de leraar de bal nu nooit meer aan Storm
zou teruggeven. Dan zou hij gezichtsverlies lijden.
'Maandag,' zei de leraar gedecideerd.
'En nu mijn klas uit.'
Storm liep verder de klas binnen in de richting
van zijn bal, die bij het bureau van de leraar lag.

